

Érdekes jelenségek a műanyagcső ÉME-K területén

Az MCsSz Titkárának gondolatai

Új jelenséget tapasztalhat a gyanútlan gyártó, vagy fogyasztó a 3/2003. (I. 25.) BM-GKM-KvVM együttes rendelet (az építési termékek műszaki követelményeinek, megfelelőség igazolásának, valamint forgalomba hozatalának és felhasználásának részletes szabályairól) **alapján kibocsátott néhány Építőipari Műszaki Engedély tanulmányozása kapcsán.**

A harmonizált európai szabvánnyal (hEN) nem rendelkező építőipari termékek Magyarországon a 3/2003 ... rendelet által meghatározott eljárás alapján kibocsátott Építőipari Műszaki Engedély (ÉME) birtokában helyezhetők piacra.

A Rendelet szelleme és a megfelelőségi tanúsítvány alapját képező ÉME leírása is egyértelműsíti, hogy az ÉME, legalábbis részben, a műszaki specifikáció (hEN) helyettesítésére szolgál, azaz egyfajta SZABVÁNY. A SZABVÁNY, mint olyan egy meghatározott termék/termékkör jellemzőit tartalmazza, írja elő. Természetesen előfordul, hogy egy termék/termékkör több alkalmazási területre, ún. szándékolt felhasználási területre is alkalmas. Ebben az esetben a SZABVÁNY / ÉME, valamennyi szándékolt alkalmazási területre megadja az elvárásokat. Az ÉME emellett előírja (jól, vagy rosszul), a hEN-ek rendeltetéséből fakadóan, a megfelelőség igazolásához vezető eljárási szabályokat is. Ebből természetesen következik, hogy az ÉME gyakorlatilag egy helyi szabvány.

Az tehát, hogy egy, például az ÉMI által kibocsátott A-287/2007 jelű, „Peštan d.o.o. által gyártott Fluidterm PP-R nyomócső-rendszer; PP lefolyócső-rendszer” című ÉME több termékkört is lefed egyszerűen értelmezhetetlen.

Sajnos hasonló ÉME-(ke)t a VITUKI (egy másik kijelölt intézmény) is bocsátott ki.

Nos mindez nemcsak minden jogi alapot és a józan ész morzsáját is nélkülöző megoldás, de kifejezetten piac torzító hatású is.

Műszaki értelemben használhatatlan, hiszen az egyes jellemzők előírását és a hozzájuk tartozó vizsgálati eljárást Hamupipőke módjára kell kiszemegetni a vevőnek, de a tanúsítási eljárás sem vezethető le egyszerűen tekintve, hogy teljesen más vonatkozik egy ivóvízzel érintkező termék higiéniai jellemzőire, mint egy lefolyócsőre.

Gazdasági torzító szerepét sem becsülném alá, hiszen képzeljük el micsoda különbség adódik az ÉME beszerzés és fenntartás költségeiben, ha mondjuk egy gyártó, vagy importőr a teljes termékpalettáját (uram bocsa') egy ÉME-vel fedi le vagy a 3/2003-as rendelet szellemében eljárva valamennyi termékére külön – külön ÉME-t szerez be. Természetesen a minden egyben (all in one) megoldással még nem találkoztam, de két, sőt három terméket/termék családot lefedő ÉME teljesen „normális” megoldásnak látszik. Ebben az esetben ugye „CSAK” 50%; 2/3 költség előny keletkezik.

Felmerül bennem a kérdés, hogy a mindenható piaci verseny milyen vadhajtásait kell még megtapasztalnunk? Mikor érez végre felelősséget a gyártó, illetve annak képviselője? Mikor terjed ki végre az állam, az akkreditáló szerv figyelme az akkreditált szervek tevékenységére? Mikor kezdi végre a Fogyasztóvédelmi (Fő)Felügyelet az ellenőrzési tevékenységét a jogszabályi háttér és annak „állami” alkalmazásának vizsgálatával?

Mikor kezdünk végre felnőtt társadalomként viselkedni?